

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 9. septembra 2020*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Azylová politika – Spoločné konania o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany – Smernica 2013/32/EÚ – Článok 46 – Charta základných práv Európskej únie – Článok 47 – Právo na účinný prostriedok nápravy – Opravný prostriedok proti rozhodnutiu o zamietnutí následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu z dôvodu neprípustnosti – Lehota na podanie opravného prostriedku – Spôsoby oznamovania“

Vo veci C-651/19,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Conseil d'État (Štátna rada, Belgicko) z 1. augusta 2019 a doručený Súdnemu dvoru 2. septembra 2019, ktorý súvisí s konaním:

JP

proti

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides,

SÚDNY DVOR (prvá komora)

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot, podpredsedníčka Súdneho dvora R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), sudcovia M. Safjan, L. Bay Larsen a N. Jääskinen,

generálny advokát: P. Pikamäe,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- JP, v zastúpení: D. Andrien, avocat,
- belgická vláda, v zastúpení: C. Pochet, M. Van Regemorter a C. Van Lul, splnomocnené zástupkyne,
- francúzska vláda, v zastúpení: D. Dubois a A.-L. Desjonquères, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: M. Condou-Durande a A. Azema, splnomocnené zástupkyne,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

* Jazyk konania: francúzština.

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 46 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60), ako aj článku 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi JP na jednej strane a Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Generálny komisár pre utečencov a osoby bez štátnej príslušnosti, Belgicko) (ďalej len „generálny komisár“) na druhej strane vo veci rozhodnutia posledného uvedeného, ktorým sa následná žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná JP vyhlasuje za neprípustnú.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Odôvodnenia 18, 20, 23, 25, 50 a 60 smernice 2013/32 stanovujú:
 - „(18) Je v záujme členských štátov aj žiadateľov o medzinárodnú ochranu, aby sa o žiadosti o medzinárodnú ochranu rozhodlo čo najskôr bez toho, aby bolo dotknuté vykonanie primeraného a úplného posúdenia.
 - ...
 - (20) Za riadne vymedzených okolností, keď je žiadosť pravdepodobne neopodstatnená..., by členské štáty mali mať možnosť skrátiť konanie o posúdení žiadosti, najmä zavedením kratších, ale primeraných lehôt pre určité procesné úkony bez toho, aby tým bolo dotknuté vykonanie primeraného a úplného posúdenia žiadosti a účinný prístup žiadateľa k základným zásadám a zárukám stanoveným v tejto smernici.
 - ...
 - (23) Za určitých podmienok by sa žiadateľom mala v rámci konaní o opravnom prostriedku poskytovať bezplatná právna pomoc a zastúpenie zo strany osôb, ktoré sú na ich poskytovanie podľa vnútroštátneho práva oprávnené. Okrem toho by žiadatelia mali mať vo všetkých fázach konania právo poradiť sa na svoje vlastné náklady s právnymi zástupcami alebo poradcami, ktorých ako takých pripúšťa alebo povoľuje vnútroštátne právo.
 - ...
 - (25) V záujme správneho uznania tých osôb, ktoré potrebujú ochranu ako utečenci v zmysle článku 1 [Dohovoru o právnom postavení utečencov, podpísaného v Ženeve 28. júla 1951 [*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 189, s. 150, č. 2545 (1954)], zmeneného a doplneného Protokolom týkajúcim sa právneho postavenia utečencov, ktorý bol podpísaný v New Yorku 31. januára 1967] alebo ako osoby oprávnené na doplnkovú ochranu, by mal mať každý žiadateľ účinný prístup ku konaniu, možnosti spolupráce a riadnej komunikácii s príslušnými orgánmi, aby mohol predložiť relevantné dôkazy týkajúce sa jeho prípadu, a dostatočným procesným zárukám vo všetkých štádiách konania. Konanie, v rámci ktorého prebieha posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, by navyše za bežných okolností malo žiadateľovi o azyl poskytnúť aspoň: právo zostať v členskom štáte do vydania rozhodnutia rozhodujúcim orgánom; prístup

k tlmočnickej službe pri predkladaní svojho prípadu v prípade pohovoru s úradmi; možnosť komunikovať so zástupcom Úradu vysokého komisára Organizácie Spojených národov pre utečencov (ďalej len „UNHCR“) a s organizáciami poskytujúcimi poradenstvo alebo konzultácie žiadateľom o medzinárodnú ochranu; právo na primerané oznámenie rozhodnutia a skutkové a právne dôvody uvedeného rozhodnutia; možnosť konzultácie s právnym zástupcom alebo iným poradcom; právo byť v rozhodujúcich okamihoch v priebehu procesu informovaný o svojom právnom postavení v jazyku, ktorému rozumie alebo o ktorom sa odôvodnene predpokladá, že mu rozumie; a právo na účinný opravný prostriedok pred súdom v prípade zamietavého rozhodnutia.

...

(50) To, že prijaté rozhodnutia o žiadosti o medzinárodnú ochranu... podliehajú účinným opravným prostriedkom pred súdom, odráža základnú zásadu práva Únie.

...

(60) Táto smernica rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané chartou. Táto smernica sa najmä snaží zabezpečiť úplné rešpektovanie ľudskej dôstojnosti a podporovať uplatňovanie článkov 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 a 47 charty a musí sa zodpovedajúcim spôsobom vykonávať.“

4 Článok 11 tejto smernice stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby sa rozhodnutia o žiadostiach o medzinárodnú ochranu vydávali písomne.

2. Členské štáty tiež zabezpečia, aby sa v prípade zamietnutia žiadosti, pokiaľ ide o postavenie utečenca a/alebo štatút doplnkovej ochrany, v rozhodnutí písomne uviedli skutkové a právne dôvody a informácie o tom, ako možno napadnúť zamietavé rozhodnutie.

...“

5 Podľa článku 12 ods. 1 uvedenej smernice:

„Pokiaľ ide o konania stanovené v kapitole III, členské štáty zabezpečia, aby všetci žiadatelia mali tieto záruky:

...

e) v primeranom čase je im oznámené rozhodnutie rozhodujúceho orgánu o ich žiadosti. Ak žiadateľa právne zastupuje právny zástupca alebo iný poradca, členský štát sa môže rozhodnúť, že oznámi rozhodnutie tomuto zástupcovi či poradcovi namiesto žiadateľovi;

f) sú informovaní o rozhodnutí rozhodujúceho orgánu v jazyku, ktorému rozumejú alebo o ktorom sa odôvodnene predpokladá, že mu rozumejú, ak im nepomáha ani ich nezastupuje právny zástupca alebo iný poradca. Súčasťou poskytnutej informácie bude informácia o tom, ako napadnúť zamietavé rozhodnutie podľa ustanovení článku 11 ods. 2“

6 Podľa článku 13 ods. 2 písm. c) tej istej smernice členské štáty môžu stanoviť, že „žiadatelia sú povinní čo najskôr informovať príslušné orgány o svojom súčasnom mieste pobytu alebo adrese a o ich zmene. Členské štáty môžu stanoviť, že žiadateľ je povinný prijať akékoľvek oznámenie na poslednom mieste pobytu alebo na poslednej adrese, ktorú uviedol“.

7 Článok 20 ods. 1 smernice 2013/32 stanovuje:

„Členské štáty na požiadanie zabezpečia bezplatnú právnu pomoc a zastúpenie v konaniach o opravnom prostriedku stanovených v kapitole V...“

8 Článkom 22 tejto smernice sa uznáva právo žiadateľov o medzinárodnú ochranu na právnu pomoc a zastúpenie vo všetkých fázach konania.

9 Článok 23 uvedenej smernice v odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia právnomu zástupcovi alebo inému poradcovi, ktorého ako takého pripúšťa alebo povoľuje vnútroštátne právo a ktorý pomáha žiadateľovi alebo ho zastupuje podľa ustanovení vnútroštátneho práva, prístup k informáciám v žiadateľovom spise, na základe ktorých je alebo bude prijaté rozhodnutie.“

10 V zmysle článku 33 ods. 2 tej istej smernice:

„Členské štáty môžu považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú, iba ak:

...

d) žiadosť predstavuje následnú žiadosť, pričom sa neobjavili ani neboli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia súvisiace s posúdením, či žiadateľ spĺňa požiadavku na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu v zmysle smernice [Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9)]

...“

11 Článok 40 smernice 2013/32, nazvaný „Následná žiadosť“, stanovuje:

„1. Ak osoba, ktorá požiadala v členskom štáte o medzinárodnú ochranu, urobí ďalšie vyhlásenia alebo podá následnú žiadosť v tom istom členskom štáte, tento členský štát posúdi tieto ďalšie vyhlásenia alebo údaje následnej žiadosti v rámci posúdenia predchádzajúcej žiadosti alebo v rámci preskúmania rozhodnutia, proti ktorému bol podaný opravný prostriedok, pokiaľ môžu príslušné orgány v tomto rámci vziať do úvahy a zvážiť všetky údaje, o ktoré sa opierali tieto ďalšie vyhlásenia alebo následná žiadosť.

2. Na účely prijatia rozhodnutia o prípustnosti žiadosti o medzinárodnú ochranu podľa článku 33 ods. 2) písm. d) následná žiadosť o medzinárodnú ochranu najprv podlieha predbežnému posúdeniu, či sa objavili alebo boli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia týkajúce sa posúdenia, či žiadateľ spĺňa podmienky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa [smernice 2011/95].

3. Ak sa v predbežnom posúdení uvedenom v odseku 2 konštatuje, že sa objavili alebo boli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia, ktoré významne zvyšujú pravdepodobnosť, že žiadateľ spĺňa požiadavky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa [smernice 2011/95], žiadosť sa bude ďalej posudzovať podľa kapitoly II. Členské štáty môžu stanoviť aj iné dôvody na to, aby sa následná žiadosť ďalej posudzovala.

4. Členské státy mohou stanovit, že žádost se bude dále posuzovat, jen ak nebol dotknutý žiadateľ bez vlastného zavinenia schopný preukázať situáciu uvedenú v odsekoch 2 a 3 tohto článku už v predchádzajúcom konaní, najmä uplatnením svojho práva na účinný opravný prostriedok podľa článku 46.

5. Ak sa následná žiadosť ďalej neposudzuje podľa tohto článku, považuje sa za neprípustnú v súlade s článkom 33 ods. 2 písm. d).

6. Konanie uvedené v tomto článku môže byť uplatniteľné aj v prípade:

- a) závislej osoby, ktorá podala žiadosť po tom, ako podľa článku 7 ods. 2 súhlasila s tým, aby bol jej prípad súčasťou žiadosti podanej v jej mene, a/alebo
- b) nezosobášenej maloletej osoby, ktorá podala žiadosť po tom, ako bola podaná žiadosť v jej mene podľa článku 7 ods. 5 písm. c).

V takých prípadoch bude predbežné posúdenie uvedené v odseku 2 pozostávať z posúdenia, či existujú skutočnosti súvisiace so situáciou závislej osoby alebo nezosobášenej maloletej osoby, ktoré odôvodňujú podanie osobitnej žiadosti.

7. Ak osoba, vo vzťahu ku ktorej sa má vykonať rozhodnutie o odovzdaní podľa nariadenia [Európskeho parlamentu a Rady] (EÚ) č. 604/2013 [z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31)], urobí ďalšie vyhlásenia alebo podá následnú žiadosť v odovzdávajúcom členskom štáte, zodpovedný členský štát, ako je vymedzený v uvedenom nariadení, tieto vyhlásenia alebo následné žiadosti posúdi v súlade s touto smernicou.“

12 Podľa článku 46 ods. 1 a 4 tejto smernice:

„1. Členské státy zabezpečia, aby žiadatelia mali právo na účinný opravný prostriedok pred súdom proti:

a) rozhodnutiu o ich žiadosti o medzinárodnú ochranu vrátane rozhodnutia:

...
ii) považovať žiadosť za neprípustnú podľa článku 33 ods. 2;

...

...

4. Členské státy stanovujú primerané lehoty a iné potrebné pravidlá, podľa ktorých môže žiadateľ uplatňovať svoje právo na účinný opravný prostriedok podľa odseku 1. Tieto lehoty nesmú znemožňovať alebo neprímerane sťažovať uplatnenie tohto práva.“

Belgické právo

- 13 Článok 39/2 ods. 1 loi sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (zákon o vstupe na územie, pobyte, usadení sa a vyhostovaní cudzincov) z 15. decembra 1980 (*Moniteur belge* z 31. decembra 1980, s. 14584), v znení účinnom v čase skutkových okolností vo veci samej (ďalej len „zákon z 15. decembra 1980“), stanovuje:

„Rada [pre cudzinecké spory] rozsudkom rozhodne o opravných prostriedkoch podaných proti rozhodnutiam [generálneho komisára].

...“

- 14 Podľa článku 39/57 zákona z 15. decembra 1980:

„1. Opravné prostriedky v zmysle článku 39/2 sa podávajú návrhom v lehote 30 dní od oznámenia rozhodnutia, proti ktorému smerujú.

Návrh sa podá v lehote 10 dní od oznámenia rozhodnutia, proti ktorému smeruje:

...

- 3) pokiaľ opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu o neprípustnosti v zmysle článku 57/6 ods. 3 prvého pododseku. Návrh sa však podáva v lehote piatich dní od oznámenia rozhodnutia, proti ktorému smeruje, ak ide o rozhodnutie o neprípustnosti prijaté na základe článku 57/6 ods. 3 prvého pododseku bodu 5 a ak sa cudzinec v čase podania žiadosti nachádza na konkrétnom mieste určenom v článkoch 74/8 a 74/9 alebo ak je daný k dispozícii vláde.

...

2. Lehoty na podanie opravných prostriedkov v zmysle odseku 1 začínajú plynúť:

...

- 2) ak je rozhodnutie oznámené doporučenou alebo obyčajnou poštovou zásielkou, tretím pracovným dňom odo dňa podania zásielky na poštu, pokiaľ adresát nepreukáže opak,

...

Posledný deň lehoty je zahrnutý v lehote. Ak však tento deň pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

...“

- 15 Článok 51/2 tohto zákona stanovuje:

„Cudzinec, ktorý podá žiadosť o medzinárodnú ochranu v súlade s článkom 50 ods. 3, musí určiť svoje bydlisko v Belgicku.

Pokiaľ žiadateľ neurčí svoju adresu na doručovanie, za adresu na doručovanie sa považuje adresa Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides [Generálny komisariát pre utečencov a osoby bez štátnej príslušnosti].

...

Každá zmena zvolenej adresy na doručovanie sa oznámi doporučenou poštou [generálnemu komisárovi], ako aj [ministrovi, do ktorého právomoci patrí vstup na územie, pobyt, usadenie sa a odsun cudzincov].

Bez toho, aby bola dotknutá možnosť osobného oznámenia, je oznámenie právoplatné, ak sa uskutoční na určenú adresu na doručovanie doporučenou poštovou zásielkou alebo kuriérskou zásielkou s potvrdením o prijatí. Ak si cudzinec určil ako adresu na doručovanie adresu svojho právneho zástupcu, oznámenie môže byť právoplatne zaslané aj faxom alebo akýmkoľvek iným spôsobom oznamovania, ktorý povoľuje kráľovský výnos.

...“

16 Článok 57/6 ods. 3 uvedeného zákona stanovuje:

„[Generálny komisár] môže vyhlásiť žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú v prípade, že:

...

5) žiadateľ podá následnú žiadosť o medzinárodnú ochranu, v súvislosti s ktorou žiadateľ nezistil ani neuviedol žiadnu novú okolnosť alebo skutočnosť v zmysle článku 57/6/2;

...“

17 Podľa článku 57/6/2 ods. 1 toho istého zákona „po doručení následnej žiadosti, ktorú predložil minister alebo ním poverená osoba na základe článku 51/8, [generálny komisár] prednostne preskúma, či sa objavili alebo žiadateľ predložil nové skutočnosti alebo zistenia, ktoré výrazne zvyšujú pravdepodobnosť, že by si mohol nárokovať uznanie postavenia utečenca v zmysle článku 48/3 alebo doplnkovú ochranu v zmysle článku 48/4. V prípade neexistencie takých skutočností alebo zistení [generálny komisár] vyhlási žiadosť za neprípustnú...“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

18 Po zamietnutí prvej žiadosti o azyl žalobca vo veci samej podal druhú žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorá bola rozhodnutím generálneho komisára z 18. mája 2018 vyhlásená za neprípustnú na základe článku 57/6/2 zákona z 15. decembra 1980 (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

19 Keďže žalobca vo veci samej si podľa vnútroštátneho práva nezvolil adresu na doručovanie v Belgicku, sporné rozhodnutie mu bolo oznámené v utorok 22. mája 2018 doporučenou zásielkou v sídle Generálneho komisariátu pre utečencov a osoby bez štátnej príslušnosti.

20 V súlade s belgickým právom začala desaťdňová lehota na podanie opravného prostriedku proti tomuto rozhodnutiu plynúť v tretí pracovný deň nasledujúci po dni, keď bola zásielka odovzdaná poštovým službám, teda v piatok 25. mája 2018. Keďže posledným dňom tejto lehoty bola nedeľa, bol posledný deň posunutý na pondelok 4. júna 2018.

21 Žalobca vo veci samej sa 30. mája 2018 dostavil do sídla generálneho komisára a v tento deň potvrdil prijatie doporučenej zásielky týkajúcej sa sporného rozhodnutia.

22 Dňa 7. júna 2018 podal žalobca vo veci samej proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok na Conseil du contentieux des étrangers (Rada pre cudzinecké spory, Belgicko). Rozsudkom z 9. októbra 2018 tento súdny orgán zamietol tento opravný prostriedok z dôvodu jeho neskorého podania.

23 Dňa 18. októbra 2018 podal žalobca vo veci samej proti tomuto rozsudku kasačný opravný prostriedok na vnútroštátny súd, Conseil d'État (Štátna rada, Belgicko).

- 24 Za týchto podmienok Conseil d'État (Štátna rada) rozhodla prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 46 [smernice 2013/32], podľa ktorého musia mať žiadatelia právo na účinný opravný prostriedok proti rozhodnutiam ‚o ich žiadosti o medzinárodnú ochranu‘, a článok 47 [Charty] vykladať v tom zmysle, že bránia takému vnútroštátnemu procesnému ustanoveniu, akým je článok 39/57 [zákona z 15. decembra 1980] v spojení s článkom 51/2, článkom 57/6 ods. 3 prvým pododsekom bodom 5, ako aj článkom 57/6/2 ods. 1 toho istého zákona, ktoré lehotu na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu o neprípustnosti následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny stanovuje na desať ‚kalendárnych‘ dní od oznámenia rozhodnutia správneho orgánu, najmä vzhľadom na to, že doručenie sa uskutočnilo na adresu [Generálneho komisariátu pre utečencov a osoby bez štátnej príslušnosti], ktorá sa podľa zákona ‚považuje‘ za určenú adresu navrhovateľa na doručovanie?“

O prejudiciálnej otázke

- 25 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 46 smernice 2013/32 v spojení s článkom 47 Charty vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, podľa ktorej sa na opravný prostriedok proti rozhodnutiu o neprípustnosti následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu vzťahuje desaťdňová prekluzívna lehota zahŕňajúca sviatky a dni pracovného pokoja, ktorá začne plynúť odo dňa oznámenia takéhoto rozhodnutia, a to aj vtedy, ak sa v prípade absencie voľby adresy na doručovanie v tomto členskom štáte zo strany dotknutého žiadateľa takéto oznámenie uskutoční v sídle vnútroštátneho orgánu, ktorý je príslušný na posúdenie týchto žiadostí.
- 26 Článok 46 smernice 2013/32 ukladá členským štátom povinnosť zaručiť právo na účinný opravný prostriedok pred súdom proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu vrátane rozhodnutí, ktorými sa žiadosť vyhlasuje za neprípustnú.
- 27 Povaha opravného prostriedku upraveného v článku 46 smernice 2013/32 musí byť určená v súlade s článkom 47 Charty, podľa ktorého každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie boli porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom (rozsudok z 18. októbra 2018, E. G., C-662/17, EU:C:2018:847, bod 47 a citovaná judikatúra).

O oznámení v sídle príslušného orgánu

- 28 V prvom rade treba overiť, či článok 46 smernice 2013/32 bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa rozhodnutia týkajúce sa žiadateľov o medzinárodnú ochranu, ktorí si nezvolili adresu na doručovanie v dotknutom členskom štáte, oznamujú v sídle vnútroštátneho orgánu, ktorý je príslušný na preskúmanie týchto žiadostí, pričom takéto oznámenie spôsobuje začiatok plynutia zákonnej lehoty na podanie opravného prostriedku proti týmto rozhodnutiam.
- 29 Oznámenie rozhodnutí týkajúcich sa žiadostí o medzinárodnú ochranu dotknutým žiadateľom je nevyhnutné na zaručenie ich práva na účinný opravný prostriedok, keďže týmto žiadateľom umožňuje oboznámiť sa s týmito rozhodnutiami a prípadne, ak je oznámené rozhodnutie zamietavé, napadnúť ho na súde v lehote na podanie opravného prostriedku, ktorú stanovuje vnútroštátne právo.
- 30 Hoci smernica 2013/32 vo svojom odôvodnení 25 uvádza, že žiadateľom o medzinárodnú ochranu by sa malo priznať právo na riadne oznámenie rozhodnutí o ich žiadostiach, táto smernica nestanovuje konkrétne spôsoby oznámenia týchto rozhodnutí.

- 31 Na jednej strane smernica 2013/32 sa vo svojom článku 11 ods. 1 a 2 totiž obmedzuje na konštatovanie, že členské štáty zabezpečia, aby sa rozhodnutia o žiadostiach o medzinárodnú ochranu, ako aj možnosti podať opravný prostriedok proti zamietavému rozhodnutiu písomne oznámili dotknutým žiadateľom. Na druhej strane, pokiaľ ide o záruky stanovené touto smernicou v prospech týchto žiadateľov, táto smernica bez ďalšieho spresnenia uvádza v písmenách e) a f) svojho článku 12 po prvú záruku, podľa ktorej má byť žiadateľom oznámené rozhodnutie príslušného orgánu, ktoré sa týka ich žiadostí, v primeranom čase, ako aj po druhej záruke, podľa ktorej majú byť žiadatelia informovaní o rozhodnutí príslušného orgánu v jazyku, ktorému rozumejú, a o možnostiach podať opravný prostriedok proti zamietavému rozhodnutiu v súlade s ustanoveniami článku 11 ods. 2 uvedenej smernice.
- 32 Navyše treba uviesť, že článok 13 ods. 2 písm. c) smernice 2013/32 umožňuje členským štátom uložiť žiadateľom o medzinárodnú ochranu povinnosť uviesť miesto ich pobytu alebo ich adresu na účely komunikácie v súvislosti s ich žiadosťami. Žiadne ustanovenie tejto smernice však nestanovuje prípadné dôsledky, ktoré by členské štáty využívajúce túto možnosť mali vyvodiť z absencie takéhoto údajov na účely uvedenej komunikácie.
- 33 Napokon článok 46 ods. 4 smernice 2013/32 necháva na členských štátoch, aby stanovili pravidlá potrebné na to, aby žiadatelia o medzinárodnú ochranu mohli uplatniť svoje právo na účinný opravný prostriedok.
- 34 Treba však pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora v prípade neexistencie pravidiel Únie v danej oblasti vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu prináleží, aby na základe zásady procesnej autonómie upravil procesné náležitosti týkajúce sa žalôb určených na zaručenie ochrany práv osôb podliehajúcich súdnej právomoci, avšak pod podmienkou, že nesmú byť menej priaznivé než pravidlá, ktoré upravujú podobné situácie podliehajúce vnútroštátnemu právu (zásada ekvivalencie), a že nesmú prakticky znemožniť alebo nadmerne sťažiť výkon práv, ktoré priznáva právo Únie (zásada efektivity) [rozsudok z 19. marca 2020, LH (Tomba), C-564/18, EU:C:2020:218, bod 63 a citovaná judikatúra].
- 35 Na procesné pravidlá týkajúce sa oznamovania rozhodnutí o žiadostiach o medzinárodnú ochranu sa preto vzťahuje zásada procesnej autonómie členských štátov pri dodržaní zásad ekvivalencie a efektivity.
- 36 V prvom rade, pokiaľ ide o zásadu ekvivalencie, z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že dodržanie tejto zásady vyžaduje rovnaké zaobchádzanie so žalobami vychádzajúcimi z porušenia vnútroštátneho práva a s podobnými žalobami vychádzajúcimi z porušenia práva Únie [rozsudok z 26. septembra 2018, Staatssecretaris van Veiligheid en justitie (Odkladný účinok odvolania), C-180/17, EU:C:2018:775, bod 37 a citovaná judikatúra].
- 37 Na jednej strane treba teda identifikovať porovnateľné konania alebo žaloby a na druhej strane určiť, či sa so žalobami vychádzajúcimi z vnútroštátneho práva zaobchádza priaznivejšie ako so žalobami týkajúcimi sa ochrany práv, ktoré jednotlivcom vyplývajú z práva Únie [rozsudok z 26. septembra 2018, Staatssecretaris van Veiligheid en justitie (Odkladný účinok odvolania), C-180/17, EU:C:2018:775, bod 38 a citovaná judikatúra].
- 38 Pokiaľ ide o porovnateľnosť žalôb, prináleží vnútroštátnemu súdu, ktorý priamo pozná uplatniteľné vnútroštátne procesné pravidlá, aby overil podobnosť dotknutých žalôb z hľadiska ich predmetu, dôvodu a podstatných náležitostí [rozsudok z 26. septembra 2018, Staatssecretaris van Veiligheid en justitie (Odkladný účinok odvolania), C-180/17, EU:C:2018:775, bod 39 a citovaná judikatúra].
- 39 Pokiaľ ide o podobné zaobchádzanie so žalobami, treba pripomenúť, že každý prípad, v ktorom sa vynára otázka, či je vnútroštátne procesné ustanovenie týkajúce sa žalôb založených na práve Únie menej výhodné ako ustanovenia vzťahujúce sa na obdobné žaloby vnútroštátnej povahy, musí skúmať

vnútroštátny súd s prihliadnutím na postavenie dotknutých ustanovení v celom konaní, priebeh uvedeného konania a jeho osobitosti na rôznych stupňoch vnútroštátnych súdov [rozsudok z 26. septembra 2018, Staatssecretaris van Veiligheid en justitie (Odkladný účinok odvolania), C-180/17, EU:C:2018:775, bod 40 a citovaná judikatúra].

- 40 V prejednávanej veci žalobca vo veci samej tvrdí, že vnútroštátna právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, je v rozpore so zásadou ekvivalencie, keďže jednak z judikatúry Conseil d'État (Štátna rada) nevyplýva, okrem azylového konania, že by oznámenie na adrese na doručovanie, ktorá sa podľa vnútroštátneho práva považuje za určenú v sídle vnútroštátneho orgánu, umožňovalo začatie plynutia prekluzívnej lehoty, a keďže jednak v súlade s touto judikatúrou, pokiaľ ide o akt, ktorý netreba ani uverejniť ani oznámiť, je to práve dostatočná vedomosť o tomto akte, ktorá spôsobuje plynutie lehoty na podanie opravného prostriedku.
- 41 Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby s prihliadnutím na judikatúru Súdneho dvora uvedenú v bodoch 36 až 39 tohto rozsudku overil, či je vnútroštátna právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, v súlade so zásadou ekvivalencie.
- 42 V druhom rade, čo sa týka dodržania podmienky týkajúcej sa zásady efektivity, pokiaľ ide o takú vnútroštátnu právnu úpravu, o akú ide vo veci samej, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa musí každý prípad, v ktorom vzniká otázka, či vnútroštátne procesné ustanovenie znemožňuje, alebo nadmerne sťažuje uplatňovanie práva Únie, preskúmať s prihliadnutím na postavenie tohto ustanovenia v rámci celého konania, na priebeh tohto konania a jeho osobitosti na rôznych stupňoch vnútroštátnych súdov. Za týchto okolností treba prípadne zohľadniť najmä ochranu práva na obranu, zásadu právnej istoty a riadny priebeh konania (rozsudok z 24. októbra 2018, XC a i., C-234/17, EU:C:2018:853, bod 49, ako aj citovaná judikatúra).
- 43 V tejto súvislosti treba najprv uviesť, že vnútroštátne procesné pravidlo, ktoré stanovuje, že v prípade absencie voľby adresy na doručovanie zo strany žiadateľa o medzinárodnú ochranu mu bude rozhodnutie prijaté voči nemu oznámené v sídle vnútroštátneho orgánu príslušného na preskúmanie týchto žiadostí, pričom takýmto oznámením začína plynúť lehota, ktorú stanovuje vnútroštátne právo na účely podania opravného prostriedku proti uvedenému rozhodnutiu, môže byť v zásade opodstatnené dôvodmi týkajúcimi sa právnej istoty a riadneho priebehu konania o preskúmaní žiadostí o medzinárodnú ochranu.
- 44 Ak by totiž takéto pravidlo neexistovalo, rozhodnutia týkajúce sa žiadateľov, ktorí si nezvolili adresu na doručovanie, by im nemohli byť oficiálne oznámené a nemohli by tak vyvolávať účinky. Okrem toho, ak by oznámenie uskutočnené v sídle uvedeného orgánu nespôsobovalo začiatok plynutia lehôt na podanie opravných prostriedkov, pokiaľ ide o rozhodnutia týkajúce sa týchto žiadateľov, tieto rozhodnutia by mohli byť napadnuté na súde bez časového obmedzenia, dokonca by sa nikdy nestali konečnými, takže príslušné vnútroštátne orgány by nemohli vyvodiť nevyhnutné dôsledky zo zamietavých rozhodnutí, najmä pokiaľ ide o pobyt dotknutých žiadateľov.
- 45 Navyše, ako uviedla belgická vláda vo svojich písomných pripomienkach, taká vnútroštátna právna úprava, o akú ide vo veci samej, ponúka žiadateľom, ktorí nie sú schopní oznámiť príslušným orgánom spoľahlivú poštovú adresu, možnosť napraviť tento závažný nedostatok, pretože títo žiadatelia môžu využiť zákonný mechanizmus umožňujúci, aby im rozhodnutia, predvolania a iné žiadosti o informácie, ktoré sa ich týkajú, boli poskytnuté na spoľahlivom mieste, ktoré už v zásade navštevovali. Z tohto hľadiska takáto právna úprava uľahčuje výkon práva týchto žiadateľov na účinný opravný prostriedok a prispieva k dodržiavaniu ich práva na obranu.
- 46 Táto právna úprava však môže mať takýto účinok len pri splnení dvoch podmienok, a to na jednej strane aby bol žiadateľ riadne informovaný o tom, že ak neuvedie adresu v dotknutom členskom štáte, listy, ktoré mu bude adresovať príslušný správny orgán v rámci posudzovania jeho žiadosti

o medzinárodnú ochranu, mu budú adresované v sídle Generálneho komisariátu pre utečencov a osoby bez štátnej príslušnosti, a na druhej strane aby podmienky prístupu do tohto sídla neprimerane nesťažovali prijatie uvedených listov.

- 47 Z uvedeného vyplýva, že článok 46 smernice 2013/32 nebráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa rozhodnutia týkajúce sa žiadateľov o medzinárodnú ochranu, ktorí si nezvolili adresu na doručovanie v dotknutom členskom štáte, oznamujú v sídle vnútroštátneho orgánu, ktorý je príslušný na preskúmanie týchto žiadostí, a to po prvé pokiaľ sú títo žiadatelia informovaní o tom, že pri absencii voľby adresy na účely oznámenia rozhodnutia týkajúceho sa ich žiadosti sa bude na nich hľadieť tak, že si na tieto účely zvolili adresu na doručovanie v sídle vnútroštátneho orgánu príslušného na posúdenie týchto žiadostí, po druhé pokiaľ podmienky prístupu uvedených žiadateľov do tohto sídla nadmerne nesťažujú to, aby títo žiadatelia prijali rozhodnutia, ktoré sa ich týkajú, a po tretie pokiaľ je dodržaná zásada ekvivalencie. Vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, či vnútroštátna právna, o ktorú ide vo veci samej, spĺňa tieto požiadavky.

O desaťdňovej prekluzívnej lehote na podanie oprávneho prostriedku zahrňajúcej sviatky a dni pracovného pokoja

- 48 Ďalej treba overiť, či článok 46 smernice 2013/32 bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje desaťdňovú prekluzívnu lehotu – zahrňujúcu sviatky a dni pracovného pokoja – na podanie oprávneho prostriedku proti rozhodnutiu o neprípustnosti následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu.
- 49 Článok 46 ods. 4 smernice 2013/32 necháva na členských štátoch, aby stanovili primerané lehoty na to, aby žiadatelia o medzinárodnú ochranu mohli uplatniť svoje právo na účinný opravný prostriedok, pričom spresňuje, že stanovené lehoty nesmú znemožniť alebo nadmerne sťažiť tento výkon.
- 50 Ako vyplýva z bodu 34 tohto rozsudku, stanovenie lehôt na podanie oprávneho prostriedku v rámci konania o medzinárodnej ochrane patrí pod zásadu procesnej autonómie členských štátov pri dodržaní zásad ekvivalencie a efektivity.
- 51 V prvom rade, pokiaľ ide v prejednávanej veci o dodržanie zásady ekvivalencie, žalobca vo veci samej tvrdí, že vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje desaťdňovú lehotu na podanie oprávneho prostriedku proti rozhodnutiu o neprípustnosti následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu, zahrňujúcu sviatky a dni pracovného pokoja, je v rozpore s touto zásadou, keďže v súlade s vnútroštátnym právom jednak žaloby o neplatnosť proti individuálnym správny rozhodnutiam, ktoré neboli prijaté na základe zákonov o vstupe na územie, pobyte, usadení sa a odsune, musia byť podané v lehote šesťdesiatich dní po uverejnení, oznámení alebo zistení obsahu dotknutého rozhodnutia, a jednak rozhodnutia prijaté v oblasti prijímania žiadateľov o azyl možno napadnúť žalobou na pracovnom súde v lehote troch mesiacov od dňa ich oznámenia.
- 52 Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby s prihliadnutím na judikatúru Súdneho dvora uvedenú v bodoch 36 až 39 tohto rozsudku overil, či vnútroštátna právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, ktorá stanovuje jednak desaťdňovú lehotu na podanie oprávneho prostriedku a jednak to, že táto lehota zahrňa sviatky a dni pracovného pokoja, je v súlade so zásadou ekvivalencie.
- 53 V druhom rade, pokiaľ ide o zásadu efektivity, treba pripomenúť, že Súdny dvor uznal, že stanovenie primeraných lehôt na podanie žalôb pod hrozbou preklúzie v záujme právnej istoty je zlučiteľné s právom Únie, pokiaľ takéto lehoty nie sú takej povahy, že by mohli viesť k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv, ktoré priznáva právny poriadok Únie. Súdny dvor takisto rozhodol, že vo vnútroštátnych právnych úpravách, ktoré patria do pôsobnosti práva Únie, sú to práve členské štáty, ktoré majú určiť lehoty, najmä vzhľadom na význam rozhodnutí, ktoré sa majú prijať, pre

zúčastnené osoby, komplexnosť postupov a právnych predpisov, ktoré sa majú uplatniť, počet osôb, ktoré môžu byť dotknuté, a ďalšie verejné a súkromné záujmy, na ktoré treba prihliadnúť (rozsudok z 29. októbra 2009, Pontin, C-63/08, EU:C:2009:666, bod 48 a citovaná judikatúra).

- 54 V tejto súvislosti skutočnosť, že opravné prostriedky proti rozhodnutiam o neprípustnosti následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu podliehajú kratšej lehote, je v súlade s cieľom rýchleho vybavovania žiadostí o medzinárodnú ochranu, ktorý zodpovedá záujmu členských štátov a žiadateľov o takúto ochranu v súlade s odôvodnením 18 smernice 2013/32.
- 55 Navyše, keďže smernica zabezpečuje rýchlejšie vybavenie neprípustných žiadostí o medzinárodnú ochranu, potom skrátenie takejto lehoty na podanie opravného prostriedku umožňuje účinnejšie vybavovanie žiadostí predložených osobami, ktoré oprávnené majú postavenie utečenca (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. júla 2011, Samba Diouf, C-69/10, EU:C:2011:524, bod 65), a prispieva tak k riadnemu priebehu konania o preskúmaní žiadostí o medzinárodnú ochranu.
- 56 Vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje, že lehota na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu o neprípustnosti žiadosti o medzinárodnú ochranu je stanovená na desať dní, vrátane sviatkov a dní pracovného pokoja, môže byť v zásade odôvodnená vzhľadom na cieľ týkajúci sa rýchlosti, ktorý sleduje smernica 2013/32, zásadu právnej istoty a riadny priebeh konania o preskúmaní žiadostí o medzinárodnú ochranu.
- 57 Ako však vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, na to, aby boli dodržané požiadavky zásady efektivity, musí byť táto lehota z vecného hľadiska dostatočná na prípravu a podanie účinného opravného prostriedku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. septembra 2013, Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, bod 80 a citovanú judikatúru).
- 58 V prvom rade treba v tejto súvislosti na jednej strane uviesť, že každej následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu predchádza prvá žiadosť, ktorá bola s konečnou platnosťou zamietnutá a v rámci ktorej príslušný orgán vykonal vyčerpávajúce posúdenie s cieľom určiť, či dotknutý žiadateľ spĺňa podmienky na priznanie medzinárodnej ochrany. Na druhej strane pred tým, ako sa rozhodnutie o zamietnutí stane konečným, má tento žiadateľ právo podať proti nemu opravný prostriedok.
- 59 V tomto kontexte treba poznamenať, že ako vyplýva z článku 40 smernice 2013/32, následná žiadosť o medzinárodnú ochranu smeruje k tomu, aby dotknutý žiadateľ predložil skutočnosti alebo zistenia, ktoré sú v porovnaní so skutočnosťami posudzovanými v rámci predchádzajúcej žiadosti nové a ktoré významne zvyšujú pravdepodobnosť, že tento žiadateľ spĺňa podmienky vyžadované na priznanie postavenia osoby požívajúcej medzinárodnú ochranu. Ak predbežné preskúmanie, ktorému takáto žiadosť podlieha, odhalí, že takéto nové skutočnosti alebo zistenia sa objavili alebo ich žiadateľ predložil, žiadosť sa ďalej preskúma v súlade s ustanoveniami kapitoly II tejto smernice. Naproti tomu, ak z tohto predbežného preskúmania nevyplývajú takéto skutočnosti alebo zistenia, uvedená žiadosť sa vyhlási za neprípustnú v súlade s článkom 33 ods. 2 písm. d) tejto smernice.
- 60 Súd, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o neprípustnosti následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu, sa teda musí obmedziť na overenie toho, či na rozdiel od rozhodnutia príslušného orgánu z predbežného preskúmania tejto žiadosti vyplývajú nové skutočnosti a zistenia v zmysle uvedenom v predchádzajúcom bode. Z toho vyplýva, že žiadateľ sa vo svojom návrhu pred týmto súdom musí v podstate obmedziť na preukázanie toho, že bol oprávnený domnievať sa, že existujú nové skutočnosti alebo zistenia oproti tým, ktoré boli preskúmané v rámci jeho predchádzajúcej žiadosti.

- 61 Potřebný obsah návrhu v rámci takéhoto opravného prostředku sa teda nielen obmedzuje na skutočnosti uvedené v predchádzajúcom bode, ale je aj úzko spojený s obsahom následnej žiadosti, ktorá viedla k rozhodnutiu o zamietnutí, takže na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca vo veci samej vo svojich písomných pripomienkach, znenie takéhoto návrhu nevykazuje *a priori* osobitnú zložitost', ktorá by si vyžadovala lehotu presahujúcu desať dní vrátane sviatkov a dní pracovného pokoja.
- 62 V druhom rade treba pripomenúť, že v rámci opravného prostriedku pred súdom, ktorý je stanovený v článku 46 smernice 2013/32, sa navrhovateľom zaručuje určitý počet osobitných procesných práv, medzi ktoré – ako vyplýva z článkov 20 a 22 smernice 2013/32 v spojení s jej odôvodnením 23 – patria najmä možnosť bezplatnej právnej pomoci a zastúpenia, ako aj prístup k právnenému zástupcovi. Okrem toho článok 23 uvedenej smernice zabezpečuje právnenému poradcovi žiadateľa prístup k informáciám uvedeným v jeho spise, na základe ktorého bolo alebo bude prijaté rozhodnutie.
- 63 V dôsledku toho lehotu na podanie opravného prostriedku možno považovať za lehotu, ktorá je z vecného hľadiska dostatočná na prípravu a podanie účinného opravného prostriedku len vtedy, ak je rámci tejto lehoty zaručený prístup žiadateľa k procesným zárukám uvedeným v predchádzajúcom bode, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.
- 64 V tejto súvislosti a s výhradou uvedených overení sa lehota desiatich dní, ktorá zahŕňa sviatky a dni pracovného pokoja, nezdá byť z vecného hľadiska nedostatočná na prípravu a podanie účinného opravného prostriedku proti rozhodnutiu o neprípustnosti následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu.
- 65 Takáto úvaha platí v prejednávanej veci o to viac, že – ako vyplýva z bodu 14 tohto rozsudku – vnútroštátna právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, stanovuje, že na jednej strane ak sa oznámenie vykoná doporučenou zásielkou, potom sa táto lehota predĺži o tri pracovné dni, a na druhej strane ak posledný deň lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom tejto lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň, pričom tieto pravidlá sa v tomto prípade uplatnili.
- 66 Za týchto podmienok článok 46 smernice 2013/32 nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje prekluzívnu lehotu desiatich dní vrátane sviatkov a dní pracovného pokoja na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu o neprípustnosti následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu, pokiaľ je v rámci tejto lehoty zabezpečený skutočný prístup žiadateľov o medzinárodnú ochranu k procesným zárukám, ktoré žiadateľom o medzinárodnú ochranu priznáva právo Únie, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.
- 67 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 46 smernice 2013/32 v spojení s článkom 47 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni právnej úprave členského štátu, podľa ktorej opravný prostriedok proti rozhodnutiu o neprípustnosti následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu podlieha prekluzívnej lehote desiatich dní vrátane sviatkov a dní pracovného pokoja, ktorá sa počíta od oznámenia takéhoto rozhodnutia, a to aj vtedy, ak sa takéto oznámenie – v prípade, že si dotknutý žiadateľ ne zvolil adresu na doručovanie v tomto členskom štáte –, uskutoční v sídle vnútroštátneho orgánu, ktorý je príslušný na preskúmanie týchto žiadostí, pokiaľ po prvé títo žiadatelia boli informovaní o tom, že pri absencii volby adresy na účely oznámenia rozhodnutia týkajúceho sa ich žiadosti sa na nich bude hľadieť tak, že si na tieto účely zvolili adresu na doručovanie v sídle tohto vnútroštátneho orgánu, po druhé podmienky prístupu uvedených žiadateľov do tohto sídla nadmerne nesťažujú to, aby títo žiadatelia prijali rozhodnutia, ktoré sa ich týkajú, po tretie je žiadateľom o medzinárodnú ochranu v rámci takejto lehoty zabezpečený skutočný prístup k procesným zárukám, ktoré im priznáva právo Únie, a po štvrté je dodržaná zásada ekvivalencie. Vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, či vnútroštátna právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, spĺňa tieto požiadavky.

O trovách

- 68 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 46 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany v spojení s článkom 47 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni právnej úprave členského štátu, podľa ktorej opravný prostriedok proti rozhodnutiu o neprípustnosti následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu podlieha prekluzívnej lehote desiatich dní vrátane sviatkov a dní pracovného pokoja, ktorá sa počíta od oznámenia takéhoto rozhodnutia, a to aj vtedy, ak sa takéto oznámenie – v prípade, že si dotknutý žiadateľ nezvolil adresu na doručovanie v tomto členskom štáte –, uskutoční v sídle vnútroštátneho orgánu, ktorý je príslušný na preskúmanie týchto žiadostí, pokiaľ po prvé títo žiadatelia boli informovaní o tom, že pri absencii voľby adresy na účely oznámenia rozhodnutia týkajúceho sa ich žiadosti sa na nich bude hľadieť tak, že si na tieto účely zvolili adresu na doručovanie v sídle tohto vnútroštátneho orgánu, po druhé podmienky prístupu uvedených žiadateľov do tohto sídla nadmerne nesťažujú to, aby títo žiadatelia prijali rozhodnutia, ktoré sa ich týkajú, po tretie je žiadateľom o medzinárodnú ochranu v rámci takejto lehoty zabezpečený skutočný prístup k procesným zárukám, ktoré im priznáva právo Únie, a po štvrté je dodržaná zásada ekvivalencie. Vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, či vnútroštátna právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, spĺňa tieto požiadavky.

Podpisy